

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARNI

ΤΟΠΟΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Μιά ώραία ανοιξιάτικη μέρα, έντεκα ή ώρα τὸ πρωί. 'Ο Πέτρος κ' ἡ γυναίκα του ἡ Μάρθα βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τους τῆς ὁδοῦ Μπερροί. Ἡ Μάρθα ἀνεβαίνει στὸ ἀμάξι ποὺ ἔχει σταματήσει μπρὸς στὴν πόρτα κ' ὁ Πέτρος, ποὶν ἀνεβῆ κ' αὐτός, λέει μερικά λόγια σιγανὰ στὸν ἀμαξῆ.

ΑΜΑΞΑΣ.— Κατάλαβα ! (ρίχνει μὰ ματιὰ ομπρόμας στὴ Μάρθα, ογκρώνει τὸ καροντίοι του καὶ τ' ἀμαξί ξεκινάει).

ΜΑΡΘΑ.—Τὶ ὥραϊος καιρὸς ποὺ εἶνε σήμερα. Ἔνα δυνατό ἀρωμα ἔρχεται ἀπὸ τὸ δρόμο. Πέε μου, Πέτρο, γιατί δὲν πήραμε ἕνα ἀνοιχτὸ ἀμάξι :

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν βρήκιμε.

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ δὲν ἔπραξε νάμαστε μὲ τέτοιοι καιρὸ μέσα σὲ κλειστὸ ἀμάξι. Ἄνοιξε τὰ τζάμια γιὰ ν' ἀναπνεύσω ἐλεύθερα !

(Ὁ Πέτρος ἀνοίγει τὰ δύο τζάμια).

ΜΑΡΘΑ. (σκυβόντας στὸ παράθυρο).—Ἄ ! ἄ ! Τί ὁρσερός ἀέρας ! Τὶ ὥραϊα ποὺ θάναί τώρα στὴν ἐσοχὴ !..

ΠΕΤΡΟΣ.—Βέβαια. Εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ θὰ μείνῃς κάμποσες μὲρες στὸ Μιχαήλ. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γιαιτροὺς ὁ Μιχαήλ καὶ θὰ σὲ περιποιηθῆ ὡς πρέπει.

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γιαιτρὸ καὶ περιποίηση. Δὲν εἶμαι ἀρρωστη. Ἔρω ἐγὼ τί σοὺ λέω. Ἐ.ὠ ἀνάγκη μόνο ν' ἀναπαυθῶ λίγο στὴν ἐσοχὴ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἄν ὁ φίλος σου Μιχαήλ ἔχη σκοπὸ νὰ με πεθῆ ἢ μὲ τὰ φάρμακά του, σὲ προειδοποιῶ ὅτι θὰ φύγω ἀπὸ κεῖ τὴν ἴδια ὥρα. Ἐγὼ θέλω ἐσοχὴ, λουλουδία, φύλλα, πρασινάδα. Αὐτὸ εἶνε ὄλο !

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐ, λοιπὸν ὄλα αὐτὰ θὰ τὰ χῆς στὸ Μιχαήλ. Ἡ βίλλα του εἶνε μαγευτικὴ. Θὰ βρῆς ἐκεῖ περα ὅτι θέλεις. Ἄπειρα ῥαντα λειβάδια, ἕνα ὁρσερὸ ποταμὰ καὶ θαυμάσια δάση !

Θὰ ἴδῃ; ἄλλως τε μόνῃ σου !

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν τ' ἀγαπῶ τὰ δάση, μοὺ φαίνετα πὸς πιάνετα ἡ ἀναπνοὴ μου μέσα σ' αὐτὰ. Τρελλαινόμεναι γιὰ τὸν κἄμπο, τὸν ἀτέλειωτο κἄμπο τὸν καταπράσινο μὲ τὸν ὄλαργινὸν ὀρίζοντα !..

ΠΕΤΡΟΣ.—Τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου εἶνε χτισμένο σ' ἕνα ψήλωμα..

ΜΑΡΘΑ.—Τόσο καλύτερα ! Τὴν ἀγῆθ' ἀνοίγω τὰ παράθυρά μου καὶ θὰ κυττάζω τὸν ἡλιο ποὺ θ' ἀνατέλλῃ. Πρόσεςες ποτὲ τὸ ἡλιε πόσον ἀργὰ ἀνατέλλει ; Ὅταν ἀνοίγῃ σαν ἕνα μεγάλο λουλουδὶ ματωμένο θὰ τοῦ λέω : « Ἠλιε μου χρυσε, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο σου, ἀνέβα, ἀνέβα ψηλά, ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ! » Θὰ κ' εἶναι τὰ παραθυροφύλλα, θὰ ξεπλῶνουμεναι στὸ κρεβάτι καὶ θὰ κοιμηθῶμαι..θι κοιμηθῶμαι γελαστή, θὰ κοιμηθῶμαι τόσο εὐτυχισμένη ἐνῶ ὁ ἡλιος θ' ἀνεβαίνει ψηλά !

ΠΕΤΡΟΣ.—Εἶσαι λοιπὸν τόσο κουρασμένη, φτωχὴ μου ἀγάπη !

ΜΑΡΘΑ.—Εἶμαι πάρα πολὺ κουρασμένη, εἶμαι.. δὲν θὰ φοβηθῆς νὰ σοὺ πῶ τί εἶμαι ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ὅχι !

ΜΑΡΘΑ.—Ἄκουσε, Πέτρο ! Εἶμαι κατὰ χειρότερο ἀπὸ κουρασμένη ! Εἶμαι..μὴ φοβηθῆς ! Εἶμαι νεκρὴ ! ΠΕΤΡΟΣ, (μὲ φωνὴ σαγματομένη). Φτωχὴ μου Μάρθα, ἀγαπητένῃ μου γυναίκοῦλα !

ΜΑΡΘΑ.—Εἶμαι νεκρὴ ἐδῶ κ' ἕνα χόρο. Μὲ τὴ μεγάλη μου θέληση κατορθώνω νὰ φαίνομαι ζωντανή..Εἶνε περιεργο, δὲν εἶνε ἔτσι ! Δὲν παραξενεύεσαι ἐνῶ μ' ἀπὸ τὸ ποὺ σοὺ λέω ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ὅχι, τὸ ἤξερα !

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ ἔξερεις ἀνομα ἀπὸ ποιά στιγμή ἐπαψα νὰ ζῶ ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὴ μιλάς γιὰ κείνη τὴ στιγμή..αὐτὸ θὰ σοὺ κἀμῃ καζο.

ΜΑΡΘΑ.—Ἀπατάσαι, φίλε μου, δὲ θὰ μοὺ κάνει κανένα κακό. Ἐπαψα λοιπὸν νὰ ζῶ ἀπὸ τὴς 20 Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἀκριβῶς ποὺ ἔφυγε ὁ Ἰούλιος. Εἶσαι ἄντρας μου κ' ὅμως νὰ ποὺ σοὺ τὸ λέω χωρὶς φόβο. Ἄπ' τὴ βραδυὰ ποὺφυγε ὁ Ἰούλιος ἐπαψα νὰ ζῶ. Γιατὶ τὸν ἐλάτρευα κ' ἄς ἦμον γυναίκα σου. Φτωχὴ μου Πέτρο, συγχώρησε με !.

ΠΕΤΡΟΣ.—Σώπα ! Σώπα, σὲ παρακαλῶ. Μὴ μὲ κάνῃς νὰ ὑποφέρω. Μὴ μιλάς γιὰ τὸ σφάλμα σου. Λυπήσου με !..

ΜΑΡΘΑ.—Γύρισα στὸ σπίτι καὶ κάθισα στὸ τραπέζι μὲ σένα καὶ τὰ παιδιὰ. Θυμάσαι ; Δὲ σοὺ μιλοῦσα οὐτὲ ἐτρωγα...Φαίνεται, πὸς τὰ μάτια μου ἦταν ἀλλόκοτα, γιατί μὲ κυττάζατε ὄλοι σας με φοιχῆ. Μὰ τί ἔρεεις ; Κλαῖς ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ὅχι.

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Δὲν πρέπει ποτὲ σου νὰ κλαῖς. Τὰ δακρυὰ στενοχωροῦν τοὺς ἄλλους ! Τὸ παρετήρησα καὶ μόνῃ μου αὐτὸ. Πρὶν πεθάνω, ἔκλαιγα κ' ἐγὼ πολὺ, ἔκλαιγα πικρά, ὅταν ἔβλεπα πὸς ὁ Ἰούλιος ποὺ τὸν ἐλάτρευα μοῦλεγε ψέμματα, μ' ἀπα-

τοῦσε..Μοῦκανε κακό αὐτὸ, νὰ τὸν περιφρονῶ ἐνῶ τὸν ἐλάτρευα. Δὲν ὑπάρχει μαρτύριο σκληρότερο ἀπ' αὐτὸ ! Δὲν μπορεῖς ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὸ κακό ποὺ κάνουν τὰ κλάμματα, φτωχὴ μου Πέτρο ! Πρέπει νάχῃς ὑποφύρη γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς..

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὸς μου τὰ χέρια σου, τὰ μικρά σου τὰ χέρια. Μὴν ταράσσεσαι ἔτσι. Κύττάξέ με. Κύττάξε τὸν Πέτρο σου, τὸν ἀντρούλη σου..(τῆς χαιδέει ἀπαλὰ τὰ μαλλιά). Εἶσαι πολὺ χαριτωμένη, πολὺ λεπτή ὅ' ἀκούσης τίς συμβουλές τοῦ δόκτορος Μιχαήλ, δὲν εἶνε ἔτσι ;

ΜΑΡΘΑ.—Θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶμαι ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Φυσικά. Ἄλλὰ ἴσως θέλησῃ νὰ δοκιμάσῃ σὲ σένα μὲ καινωῦργια μέθοδο ποὺ ἀνεκάλυψε.

ΜΑΡΘΑ.—ὦ ! Ὅχι ! Ὅχι ! Αὐτὸ δὲν τὸ θέλω.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ὅταν δὲν ἔξερῃς περὶ τίνας πρόκειται, ἀγαπητὴ μου, δὲν εἶνε λογικὸ νὰ προβάλῃς ἐκ τῶν προτέρων ἀρνήση. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω ἀμέσως αὐτὴ τὴ μέθοδο, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ ἀπλή καὶ πρωτότυπη. Κι' ἂν τὴν ἀκολουθήσῃς, θὰ ἐξυληθῆς ἕνα πρωτὸ μὲ μια μεγάλη ἐκπληξή, εὐτυχισμένη, ποὺ θὰ νοιώθῃς τὸ σῶμα σου γεμάτο ζωή, ὡς ἄλλοτε, ὅταν ἤρθα νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου..

ΜΑΡΘΑ.—Κι' ἡ καρδιά μου ποὺ μοιάζει μὲ μαριμάρινη πλάκα, θὰ ξαναγίνῃ ἐλαφρὴ ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Σὰν τὴν καρδιά μιζροῦ παιτιῶ.

ΜΑΡΘΑ.—Κι' ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἰουλίου, τί θὰ γίνῃ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἰουλίου ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Θὰ τὸν ξεχάσῃς. Θὰ ξεχάσῃς αὐτὲς τίς κακὲς στιγμῆς, θὰ τίς λησμονήσῃς σὰν τ' ἄσχημα ὄνειρα ποὺ βλέπουμε στὶς νύχτες τῆς ἀρρώστειας μας. Θὰ γίνῃ ὅπως ἦσαν πρὶν τὸν γνωρίζῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πρὶν τὸν ἀγαπήσῃς !

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ δὲ φοβάσαι μὴ χάσω τὸ λογικὸ μου, ἂν ἀναστηθῶ ; Πρωτιμῶ, ἔξερεις, νάμαι πεθαμένη πρὶν νὰ γίνω τρελλή ! τώρα τοῦλάχιστον δὲν τρομάζω κανέναν, ἀφοῦ προσκοιμῶμαι τὴ ζωντανή, μὰ ἂν τρελλαθῶ ; Τί φοιχῆ ! (Κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο). Ποὺ εἶμαστε, Πέτρο ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Κοντεύουμε νὰ φτάσουμε. Βλέπεις ἐκεῖνα τὰ μεγάλα κίγκελα ἐκεῖ κάτω ;

ΜΑΡΘΑ.—Ναί.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐκεῖ εἶνε.

ΜΑΡΘΑ.—Τόσο κοντὰ στὸ Παρίσι ; Κι' ἔχει ἕνα ποταμὰκι, λειβάδια, δάση, πεδιάδα ; ΠΕΤΡΟΣ.—Μάλιστα. Εἶνε ἕνας ἀρχαῖος πόργος τὸν ὁποῖον ὁ Μιχαήλ μεταρροῦθιμας κατάλληλος γιὰ νὰ δέχεται ἀσθενεῖς.

ΜΑΡΘΑ.—Ἀσθενεῖς ; Τί ἀσθενεῖς ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἡθελα νὰ ποὺ ἀνθρώπους κουρασμένους, σακατεμένους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως. (Στὸν ἀμαξῆ). Ἄμαξά ; Θὰ χτυπήσῃς καὶ θὰ μπῆς στὴν ἀλήθ.

ΑΜΑΞΑΣ.—(μὲ σιγανὴ φωνή). Θέλετε νὰ σας βοηθήσω νὰ τὴν κατεβάσουμε ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ὅχι, εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΘΑ.—Τί σοὺ εἶπε ὁ ἀμαξῆς ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Τίποτε !

ΜΑΡΘΑ.—Ἄ ! μοὺ φάνηξε πὸς ἄκουσα κατὶ. Γελάστηκα πάλι λοιπὸν ;...

(Ἄξαφα σωμαίνει καὶ οκερτικὴ, ἀρρημένη κυττάζει κατ' ἐπίθετα εμπρὸς τῆς. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τ' ἀμαξί περνάει ἀπὸ τὴν κίγκελα ποὺ κλείνει πῶσον βραδεία).

ΑΜΑΞΑΣ, (φρυγόντας).— Τί ὥρνια γυναίκα !Καὶ νάσαι τρελλή ! Ὅυτε εἶχε ἰδέα πὸς ὁ ἄντρας τῆς τὴν ὄδηγοῦσε στὸ φρενοκομεῖο.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τὰ μάτια, ποὶ μὲ μάγεψαν, βραουλέψαν τώρα, σὲ κάποιον ὄνειροκόσμο, σὲ μὴν οὐράνια χώρα.

Τὰ δάχτυλα, ποὶ φίλησα, χλωμά καὶ παγωμένα, χάρον ποιὴ τὰ μαδῶς σὰν κείνη μαρμάρια.

Τὰ ὀλόπικνα μακρὰ μαλλιά, μαῦρο φτερο κορῶνον, στολίζουν κάποιον σκέλεθρο στὰ βῆθῃ ἀρχαῖον λάκκου.

Ἐρβωσε κ' ἡ χροσὴ φωνή, τῶν θεῶν οὐμιῶν ἡ βροσι, σὸ βορβὸ κῆμα τῆς Σιωπῆς καὶ πλὴν ἐν' ἀντιχρῆση.

Μὰ ἡ καταλύττα δύναμη δὲν μπόρεσε ἀκόμα καὶ τὴν ψυχὴ, ποὶ ἀγάπησα νὰ λυθῆ μες στὸ χῶμα.

Μ. Σιγοῦρος

Ἄπ' τὴ βραδυὰ ποὺφυγε ὁ Ἰούλιος.

Handwritten numbers and scribbles on the right margin: 12, 6, 82, 83, 16, 592, 82, 1312.